

"মৰমৰ সন্তানসকল – পেছাগত কাম-কাজ কৰিও সদায় নিজৰ গৰ্ভালী ষ্টুডেন্ট লাইফ (ঈশ্বৰীয় বিদ্যার্থী জীৱন) আৰু ষ্টাডী (পঢ়া) স্মৃতিত ৰাখিবা, স্বয়ং ভগৱানে আমাক পঢ়ায় এইটো নিচাত থাকিবা"

প্ৰশ্ন: যিসকল সন্তানে জ্ঞান অমৃত হজম কৰিব জানে, তেওঁলোকৰ লক্ষণ কি হ'ব?

উত্তৰ: তেওঁলোকৰ সদায় আত্মিক নিচা বাঢ়ি থাকিব আৰু সেই নিচাৰ আধাৰত সকলোৰে কল্যাণ কৰি থাকিব। কল্যাণ কৰাৰ বাহিৰে আন কোনো কথা ক'বলৈও তেওঁলোকৰ ভাল নালাগিব। কাঁইটক ফুল কৰি তোলাৰ সেৱাতে বিজী (ব্যস্ত) হৈ থাকিব।

ওঁম শান্তি। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল ইয়াত বহি আছা আৰু এয়াও জানা যে এতিয়া আমি পাৰ্টধাৰী (ভূমিকা পালন কৰোঁতা) হওঁ। ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ সম্পূৰ্ণ কৰিছোঁ। এয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ স্মৃতিলৈ অহা উচিত। এইটো জানা যে বাবাৰ আগমন হৈছে, আমাক পুনৰ ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰাবলৈ বা তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান কৰি তুলিবলৈ। এই কথাবোৰ পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও নুবুজায়। তোমালোক যেতিয়া ইয়াত বহা তেতিয়া তোমালোক যেন স্কুলত বহা। বাহিৰত থাকিলে স্কুলত নাথাকা। তোমালোকে জানা যে এয়া হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ আত্মিক স্কুল। আত্মিক পিতাই বহি পঢ়ায়। সন্তানসকলৰ পঢ়াতো স্মৃতিত অহা উচিত নহয় জানো। এৱোঁ (ব্ৰহ্মা) সন্তান হয়। এওঁক অথবা সকলোকে শিকাওঁতাজন হৈছে সেই পিতা। সকলো মনুষ্য মাত্ৰ আত্মাৰ পিতা তেওঁ হয়। তেওঁ আহি শৰীৰ লোণত লৈ তোমালোকক বুজাই আছে। নিতৌ বুজায়, ইয়াত যেতিয়া বহা তেতিয়া বুদ্ধিত স্মৃতি থকা উচিত যে আমি ৪৪ জন্ম ল'লোঁ। আমি বিশ্বৰ মালিক আছিলোঁ, দেৱী-দেৱতা আছিলোঁ আকৌ পুনৰ্জন্ম লৈ লৈ একেবাৰে তলত আহি পালোঁ। ভাৰত কিমান চালভেণ্ট (ধনৱান) আছিল। গোটেই স্মৃতি আহিছে। ভাৰতৰে কাহিনী, লগতে নিজৰো। নিজক আকৌ পাহৰি নাযাবা। আমি স্বৰ্গত ৰাজত্ব কৰিছিলোঁ আকৌ আমি ৪৪ জন্ম ল'বলগীয়া হয়। এয়া গোটেই দিন স্মৃতিত আনিব লাগে। ধান্দা (পেছাগত কাম-কাজ) আদি কৰিও ষ্টাডীতো স্মৃতিত অহা উচিত নহয় জানো। কেনেকৈ আমি বিশ্বৰ মালিক আছিলোঁ আকৌ আমি তললৈ অৱনমিত হৈ আহিলোঁ, বহুত সহজ কিন্তু এইটো স্মৃতিও কিছুমানৰ নাথাকে। আত্মা পবিত্ৰ নোহোৱা বাবে স্মৃতি পিচলি যায় (স্থায়ী হৈ নাথাকে)। আমাক ভগৱানে পঢ়ায় এইটো স্মৃতি পিচলি যায়। আমি বাবাৰ ষ্টুডেন্ট (বিদ্যার্থী)। বাবাই কৈ থাকে – স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিবা। পিতাই আমাক পঢ়াই এয়া (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) কৰি গঢ়ি আছে। গোটেই দিন যাতে এইটো স্মৃতি আহি থাকে। পিতাইহে সোঁৱৰাই দিয়ে, এইখনেই ভাৰত আছিল নহয় জানো। আমিহেই দেৱী-দেৱতা আছিলোঁ, এতিয়া অসুৰ হৈছোঁ। প্ৰথমতে তোমালোকৰো বুদ্ধি আসুৰিক আছিল। এতিয়া পিতাই ঈশ্বৰীয় বুদ্ধি দিছে। কিন্তু তথাপিও কাৰোবাৰ কাৰোবাৰ বুদ্ধিত ধাৰণ নহয়। পাহৰি যায়। পিতাই কিমান নিচা বঢ়ায়। তোমালোক পুনৰাই দেৱতা হোৱা গতিকে সেইটো নিচা থকা উচিত নহয় জানো। আমি নিজৰ ৰাজ্য লৈ আছোঁ। আমি নিজৰ ৰাজ্যত ৰাজত্ব কৰিম, কিছুমানৰতো একেবাৰে নিচা নাবাঢ়ে। জ্ঞান অমৃত হজমেই নহয়। যাৰ নিচা বাঢ়ি থাকিব, তেওঁলোকৰ কাৰোবাৰ কল্যাণ কৰাৰ বাহিৰে অন্য কোনো কথা ক'বলৈও ভাল নালাগিব। ফুল কৰি গঢ়ি তোলাৰ সেৱাতে লাগি থাকিব। আমি প্ৰথমতে ফুল আছিলোঁ আকৌ মায়াই কাঁইট কৰি দিলে। এতিয়া পুনৰ ফুল হওঁ। এনেকুৱা কথাবোৰ নিজৰ লগত পতা উচিত। এইটো নিচাত থাকি তোমালোকে কাৰোবাক বুজালে তৎক্ষণাত্ৰ তীব্ৰ (কাঁড়) লাগিব (জ্ঞান বুজি পাব)। ভাৰত গাৰ্ডেন অফ আল্লা (আল্লাৰ ফুলৰ বাগিচা) আছিল। এতিয়া পতিত হৈ গৈছে। আমিহেই গোটেই বিশ্বৰ মালিক আছিলোঁ, কিমান ডাঙৰ কথা! এতিয়া পুনৰ আমি কি হৈ গ'লোঁ! কিমান অৱনমিত হৈ গ'লোঁ! এয়া হৈছে আমাৰ অৱৰোধ আৰু আৰোধৰ নাটক। এই কাহিনী পিতাই বহি শুনায়। সেয়া হ'ল মিছা, এয়া সঁচা। তেওঁলোকে সত্য নাৰায়ণৰ কথা শুনায়, এইটো জানো বুজি পায় যে আমি কেনেকৈ উঠিলোঁ পুনৰ কেনেকৈ তললৈ নামিলোঁ। এয়া পিতাই সঁচা সত্য নাৰায়ণৰ কথা শুনাইছে। ৰাজ্য কেনেকৈ হেৰুৱালোঁ, এয়া সকলো নিজৰ ওপৰত। আত্মাই এতিয়া জানিছে যে আমি কেনেকৈ এতিয়া পিতাৰ পৰা ৰাজ্য-ভাগ্য লৈ আছোঁ। পিতাই ইয়াত সুধিলে তেতিয়া কয় – হয়, নিচা আছে আকৌ বাহিৰলৈ গ'লে অলপো নিচা নাথাকে। সন্তানসকলে নিজেই বুজি পায়, যদিও হাত উঠায় কিন্তু চলন এনেকুৱা যে নিচা থাকিব নোৱাৰে। ফিলিং (অনুভূতি)তো হয় নহয় জানো।

পিতাই সন্তানসকলক সোঁৱৰাই দিয়ে – সন্তানসকল, তোমালোকক মই ৰাজ্য দিছিলোঁ আকৌ তোমালোকে হেৰুৱাই পেলালা। তোমালোক তললৈ অৱনমিত হৈ আহিছা কিয়নো এইখন হৈছে আৰোধ আৰু অৱৰোধৰ নাটক। আজি ৰজা, কাইলৈ

তেওঁক পদচ্যুত কৰি দিয়ে। বাতৰিকাকতত এনেকুৱা বহুত খবৰ ওলায়, যদি তোমালোকে তেওঁলোকক ৰেচপণ্ড কৰা (সঁহাৰি জনোৱা) তেতিয়া কিছু বুজিব। এয়া নাটক হয়, এইটো স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়াও সদায় আনন্দিত হৈ থাকিব। বুদ্ধিত আছে নহয় – আজিৰ পৰা 5000 বছৰ আগতে শিৱবাবা আহিছিল, আহি ৰাজযোগ শিকাইছিল। যুদ্ধ লাগিছিল। পিতাই এতিয়া এই সকলোবোৰ ৰাইট (শুদ্ধ) কথা শুনায়। এয়া হ'ল পুৰুষোত্তম যুগ। কলিযুগৰ পাচত এই পুৰুষোত্তম যুগ আহে। কলিযুগক পুৰুষোত্তম যুগ বুলি কোৱা নহয়। সত্যযুগকো কোৱা নহয়। আসুৰী সম্প্ৰদায় আৰু দৈৱী সম্প্ৰদায় বুলি কয়, তাৰ মাজৰ এয়া হৈছে সংগমযুগ, যেতিয়া পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা নতুন সৃষ্টি হয়। নতুনৰ পৰা পুৰণি হ'বলৈ গোটেই চক্ৰ লাগি যায়। এতিয়া হ'ল সংগমযুগ। সত্যযুগত দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল। এতিয়া সেয়া নাই। বাকী অনেক ধৰ্ম আহি গৈছে। এইটো তোমালোকৰ বুদ্ধিত থাকে। বহুত আছে যিয়ে 6-8 মাহ, 12 মাহ পঢ়ি পুনৰ বাগৰি পৰে। ফেইল (অকৃতকাৰ্য) হৈ যায়। যদিও পবিত্ৰ হয় কিন্তু নপঢ়ে সেইবাবে আৱদ্ধ হৈ যায়। কেৱল পবিত্ৰতাও কামত নাহে। এনেকুৱা বহুত সন্ন্যাসীও আছে, তেওঁলোকে সন্ন্যাস ধৰ্ম এৰি গৈ গৃহস্থী হৈ যায়, বিয়া আদি কৰাই লয়। গতিকে এতিয়া পিতাই সন্তানসকলক বুজায় – তোমালোক স্কুলত বহি আছা। এইটো স্মৃতিত আছে যে আমি নিজৰ ৰাজ্য কেনেকৈ হেৰুৱালোঁ, কিমান জন্ম ল'লোঁ। এতিয়া পুনৰ পিতাই কয় – বিশ্বৰ মালিক হোৱা। পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। যিমান বেছি স্মৰণ কৰিবা সিমানে পবিত্ৰ হৈ যাব। কিয়নো সোণত খাদ পৰে, সেয়া আঁতৰিব কেনেকৈ? তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে – আমি আত্মাসকল সত্যোপধান আছিলোঁ, 24 কেৰেট আছিলোঁ আকৌ অৱনতি হৈ হৈ এনেকুৱা অৱস্থা হৈ গ'ল। আমি কি হৈ গ'লোঁ! পিতাইতো এনেকৈ নকয় যে মই কি আছিলোঁ। তোমালোক মনুষ্যইহে কোৱা – আমি দেৱতা আছিলোঁ। ভাৰতৰ মহিমাতো আছে নহয় জানো। ভাৰতত কোন আছে, কি জ্ঞান দিয়ে, এয়া কোনেও নাজানে। এয়াতো জনা উচিত নহয় জানো যে লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা) কেতিয়া আহে। ভাৰতক প্ৰাচীন বুলি গায়ন কৰা হয় তেন্তে নিশ্চয় ভাৰততে ৰিইনকাৰনেচন (পুনৰ অৱতৰিত) হয় অথবা জয়ন্তীও ভাৰততে পালন কৰে। নিশ্চয় ফাদাৰ (পিতা) ইয়ালৈ আহে। ভাগীৰথ বুলিও কয়। তেন্তে মনুষ্যৰ শৰীৰত আহিছিল নহয় জানো। আকৌ ঘোঁৰা গাড়ীও দেখুৱাইছে। কিমান পাৰ্থক্য আছে। কৃষ্ণ আৰু ৰথ দেখুৱাইছে। মোৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা – বাবা এই ৰথত আহে, এওঁকে ভাগ্যশালী ৰথ বুলি কোৱা হয়। ব্ৰহ্মাই বিষ্ণু, চিত্ৰত কিমান ক্লীয়াৰ (স্পষ্ট)কৈ আছে। ত্ৰিমূৰ্তিৰ ওপৰত শিৱ, এই শিৱৰ পৰিচয় কোনে দিলে। বাবাকে এই চিত্ৰবোৰ তৈয়াৰ কৰাইছে নহয় জানো। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে বাবা এই ৰথ ৰূপী ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আহিছে। ব্ৰহ্মাই বিষ্ণু, বিষ্ণুয়ে ব্ৰহ্মা হয়। এয়াও সন্তানসকলক বুজাইছে, ক'ত 84 জন্মৰ পাচত বিষ্ণুয়ে ব্ৰহ্মা হয়, ক'ত ছেকেণ্ডত ব্ৰহ্মাই বিষ্ণু হয়। বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিবলগীয়া ৰাণ্ডাৰফুল (আচৰিত) কথা নহয়নে। প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় বুজাবলগীয়া হয়। ভাৰত নিশ্চয় স্বৰ্গ আছিল। হেভেনলী গড ফাদাৰেই (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতাই) স্বৰ্গ স্থাপন কৰিছিল। এই চিত্ৰতো বহুত ফাৰ্টক্লাছ (উত্তম), বুজাবলৈ চখ থাকে নহয় জানো। পিতাৰো চখ আছে। তোমালোকে চেন্টাৰতো এনেকৈ বুজাই থাকা। ইয়াততো ডাইৰেক্ট (প্ৰত্যক্ষভাৱে) পিতা আছে। পিতাই বহি আত্মাসকলক বুজায়। আত্মাসকলে বুজোৱা আৰু পিতাই বুজোৱাৰ মাজত পাৰ্থক্যতো নিশ্চয় থাকে সেইবাবে ইয়ালৈ সন্মুখত শুনিবলৈ আহে। পিতাইহে বাৰে বাৰে “সন্তানসকল সন্তানসকল” বুলি কয়। ভাই ভাইৰ ইমান প্ৰভাৱ নাথাকে যিমান পিতাৰ থাকে। ইয়াত তোমালোক পিতাৰ সন্মুখত বহি আছা। আত্মাসকল আৰু পৰমাত্মা মিলিত হয় সেয়েহে ইয়াক মেলা বুলি কোৱা হয়। পিতাই সন্মুখত বহি বুজায় তেতিয়া বহুত নিচা বাঢ়ে। বুজি পায় – বেহদৰ পিতাই কয় – আমি তেওঁৰ কথা নামানিমনে! পিতাই কয় – মই তোমালোকক স্বৰ্গলৈ পঠিয়াইছিলোঁ আকৌ তোমালোকে 84 জন্ম লৈ লৈ পতিত হৈ গ'লা। পুনৰ তোমালোক পাৱন নহ'বানে! আত্মাসকলক কয়। কোনোৱে ভাবে, বাবাই সঁচা কথা কয়, কোনোৱেতো তৎক্ষণাত কয় – বাবা আমি পবিত্ৰ কিয় নহ'ম!

পিতাই কয় – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব। তোমালোক খাটি সোণ হৈ যাব। মই সকলোৰে পতিত-পাৱন পিতা হওঁ তেন্তে পিতাৰ বুজন আৰু আত্মাসকলৰ (সন্তানসকলৰ) বুজনিত কিমান পাৰ্থক্য আছে। ধৰি লোৱা – কোনোবা নতুন আহি যায়, তেওঁলোকৰ ভিতৰতো যিসকল ইয়াৰ ফুল হ'ব তেওঁলোকৰ টাচ হ'ব (অন্তৰত স্পৰ্শ কৰিব)। এওঁলোকে ঠিকে কয়। যদি ইয়াৰ নহয় তেন্তে নুবুজিব। গতিকে তোমালোকেও বুজোৱা আমাক আত্মাসকলক পিতাই কয় – তোমালোক পাৱন হোৱা। মনুষ্যই পাৱন হ'বলৈ গংগা স্নান কৰে, গুৰুৰ শৰণাগত হয়। কিন্তু পতিত-পাৱনতো পিতাহে হয়। পিতাই আত্মাসকলক কয় যে তোমালোক কিমান পতিত হৈ গৈছে সেইবাবে আত্মাই স্মৰণ কৰে যে আহি পাৱন কৰি তোলা। পিতাই কয় – মই কল্পই কল্পই আহোঁ, তোমালোক সন্তানসকলক কওঁ – এই অন্তিম জন্ম পবিত্ৰ হোৱা। এই ৰাৱণ ৰাজ্য এতিয়া সমাপ্ত হ'ব। মুখ্য কথা হ'লেই পাৱন হোৱাৰ। স্বৰ্গত বিহ (বিকাৰ) নাথাকে। যেতিয়া কোনোবা আহে তেতিয়া তেওঁলোকক এয়া বুজোৱা যে পিতাই কয় – নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাৱন হৈ যাব, খাদ (বিকাৰৰ লেপ) আঁতৰি যাব। ‘মনমনাভৱ’ শব্দটি স্মৃতিত আছে নহয় জানো। পিতা নিৰাকাৰ, আমি

আত্মাসকলো নিৰাকাৰ। যেনেকৈ আমি শৰীৰৰ দ্বাৰা শুনো, পিতায়ে এই শৰীৰত আহি বুজায়। নহ'লে কেনেকৈ ক'ব যে মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰা। পিতা নিশ্চয় ইয়ালৈ আহে, ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। প্ৰজাপিতা এতিয়া প্ৰেক্ষিকেলত (বাস্তৱত) আছে, এওঁৰ দ্বাৰা আমাক পিতাই এনেকৈ কয়, আমি বেহদৰ পিতাৰ কথাই মানো। তেওঁ কয় – পাৱন হোৱা। পতিত স্বভাৱ ত্যাগ কৰা। পুৰণি দেহৰ অভিমান ত্যাগ কৰা। মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব, তোমালোক লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈ যাবাগৈ।

পিতাৰ পৰা বিমুখ কৰোৱা মুখ্য অৱগুণ হ'ল – এজনে আনজনৰ পৰিচিন্তন কৰা। ইভিল (বেয়া) কথা শুনা আৰু শুনোৱা। পিতাৰ ডাইৰেক্‌চন (নিৰ্দেশনা) হৈছে তোমালোকে ইভিল কথা শুনিব নালাগে। এওঁৰ কথা তেওঁক, তেওঁৰ কথা এওঁক শুনোৱা এই পৰচৰ্চা কৰা স্বভাৱ তোমালোক সন্তানসকলৰ থকা উচিত নহয়। এই সময়ত জগতত সকলোৱে বিপৰীত বুদ্ধিৰ নহয় জানো। ৰামৰ বাহিৰে আন কিবা কথা শুনোৱা তাক পৰচৰ্চা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া পিতাই কয় – এই পৰচৰ্চা ত্যাগ কৰা। তোমালোকে সকলো আত্মাক কোৱা যে হে সীতাসকল, তোমালোকে এজন ৰামৰ সৈতে যোগযুক্ত হোৱা। তোমালোক হৈছা মেছেঞ্জাৰ (বাৰ্তাবাহক), এইটো মেছেজ দিয়া যে পিতাই কৈছে – মোক স্মৰণ কৰা, বচ। এইটো কথাৰ বাহিৰে বাকী সকলো হৈছে পৰচৰ্চা। পিতাই সকলো সন্তানকে কয় – পৰচৰ্চা ত্যাগ কৰা। সকলো সীতাৰে এজন ৰামৰ সৈতে যোগসূত্ৰ গঢ়ি তোলা। তোমালোকৰ ধান্দাই হৈছে এয়া। বচ, এইটো বাৰ্তা দি থাকা। পিতাৰ আগমন হৈছে, তেওঁ কয় – তোমালোক গ'ল্ডেন এজ (স্বৰ্ণীম যুগ)লৈ যাব লাগে। এতিয়া এই আইৰণ এজ (লৌহ যুগ)ক এৰিব লাগে। তোমালোকে বনবাস পাইছা, জংঘলত বহি আছা নহয় জানো। বন জংঘলক কোৱা হয়। কন্যাৰ যেতিয়া বিয়া হয় তেতিয়া বনত বহে তাৰ পাচত মহললৈ যায়। তোমালোকো জংঘলত বহি আছা। এতিয়া শত্ৰুৰ ঘৰলৈ যাব লাগে, এই পুৰণি দেহক ত্যাগ কৰিব লাগে। এজন পিতাক স্মৰণ কৰা। যাৰ বিনাশৰ সময়ত প্ৰীত বুদ্ধি থাকে তেওঁলোকতো মহললৈ যাব, বাকী বিপৰীত বুদ্ধিৰসকলৰ হ'ল বনবাস। জংঘলত বাস। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক ভিন্ন ভিন্ন ৰীতিৰে বুজায়। যিজন পিতাৰ পৰা ইমান বেহদৰ বাদশ্বাহী লৈছা, তেওঁক পাহৰি গৈছা সেয়েহে বনবাসত গুচি গৈছা। বনবাস আৰু গাৰ্ডেন (ফুলনি)ত বাস। পিতাৰ নামেই হৈছে মালী। কিন্তু কাৰোবাৰ বুদ্ধিত সেয়া উদয় হ'লেহে। ভাৰততে আমাৰ ৰাজ্য আছিল। এতিয়া নাই। এতিয়াতো বনবাস। তাৰ পাচ গাৰ্ডেনলৈ যাম। তোমালোক ইয়াত বহি আছা তেতিয়াও বুদ্ধিত আছে – আমি বেহদৰ পিতাৰ পৰা নিজৰ ৰাজ্য লৈ আছোঁ। পিতাই কয় – মোৰ সৈতে প্ৰীতি ৰাখিবা, আকৌ পাহৰি যায়। পিতাই আপত্তি দৰ্শায় – তোমালোকে মোক পিতাক কেতিয়ালৈ পাহৰি থাকিবা। আকৌ গল্ডেন এজলৈ কেনেকৈ যাব। নিজকে সোধা – আমি কিমান সময় বাবাক স্মৰণ কৰোঁ। আমি যেনিবা যোগৰ (পিতাৰ স্মৃতিৰ) অগ্নিত পৰি আছোঁ, যাৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হয়। এজন পিতাৰ সৈতে প্ৰীত বুদ্ধিৰ হ'ব লাগে। তেওঁ সকলোতকৈ ফাষ্টক্লাছ প্ৰেমিক হয় যিয়ে তোমালোককো ফাষ্টক্লাছ কৰি গঢ়ি তোলে। ক'ত থাৰ্ড ক্লাছ (তৃতীয় শ্ৰেণী)ত ছাগলীবোৰৰ দৰে ট্ৰেভেল (ভ্ৰমণ) কৰা, ক'ত এয়াৰকণ্ডিচন (বাতানুকূল)ত ট্ৰেভেল কৰা। কিমান পাৰ্থক্য। এই সকলোবোৰ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে তেতিয়া তোমালোকৰ মজা লাগিব। এই বাবায়ো (ব্ৰহ্মাবাবা) কয় – ময়ো বাবাক স্মৰণ কৰিবলৈ বহুত মগজ খটুৱাও। গোটেই দিন খেয়াল চলি থাকে। তোমালোক সন্তানসকলেও এয়াই পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু গুডমৰ্ণিং। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) কাকো এজন ৰাম (পিতা)ৰ কথাৰ বাহিৰে অন্য কোনো কথা শুনাৰ নালাগে। এজনৰ কথা আনজনক শুনোৱা, পৰিচিন্তন কৰা এয়া পৰচৰ্চা হয়, এয়া এৰি দিব লাগে।

(2) এজন পিতাৰ লগত প্ৰীতি ৰাখিব লাগে। পুৰণি দেহৰ অভিমান এৰি এজন পিতাৰ স্মৃতিৰে নিজকে পাৱন কৰি তুলিব লাগে।

বৰদান:

অলৌকিক নিচাৰ অনুভূতিৰ দ্বাৰা নিশ্চয়ৰ প্ৰমাণ দিওঁতা সদায় বিজয়ী হোৱা

অলৌকিক আত্মিক নিচা নিশ্চয়ৰ দৰ্পণ হয়। নিশ্চয়ৰ প্ৰমাণ হ'ল নিচা আৰু নিচাৰ প্ৰমাণ হ'ল আনন্দ। যিসকল সদায় আনন্দ আৰু নিচাত থাকে তেওঁলোকৰ সন্মুখত মায়াৰ কোনো ধূতালি চলিব নোৱাৰে। নিচিন্ত বাদশ্বাহৰ বাদশ্বাহীৰ ভিতৰলৈ মায়া আহিব নোৱাৰে। অলৌকিক নিচাই সহজে পুৰণা সংসাৰ আৰু পুৰণি সংস্কাৰ পাহৰাই দিয়ে সেইবাবে সদায় আত্মিক স্বৰূপৰ নিচাত, অলৌকিক জীৱনৰ নিচাত, ফৰিস্তা

ভাৱৰ নিচাত আৰু ভৱিষ্যতৰ নিচাত থাকিবা তেতিয়া বিজয়ী হৈ যাবা।

স্লোগান:

মধুৰতাৰ গুণেই হৈছে ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ মহানতা, সেইবাবে মধুৰ হোৱা আৰু মধুৰ কৰি তোলা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!